

Roman:
Kako sam postala jaka

autor: Strahinja Krstić

objavljeno: 17.08.2020.

Roman se koristi za edukaciju korisnika Instagram stranice [@finansijska.nezavisnost](https://www.instagram.com/finansijska.nezavisnost) u polju finansijske nezavisnosti kroz životnu priču jedne osobe.

Zdravo, moje ime je Marija, imam 32 godine i jednu priču za vas. Godinama sam se pitala da li da podelim ovu priču sa drugima te želim ovom prilikom da uradim ono što je ipak trebalo godinama unazad da uradim.

Kao što sam rekla, imam 32 godine i majka sam dvojice preslatkih dečaka, Marka i Jovana. Trenutno sam domaćica i preduzetnik. Mnogi bi se pitali kako je to moguće, a moj zadatak je da vam kažem da jeste. Da li je lako? Nipošto. Da li sam srećna? Naravno da jesam. Da li sam ponosna na svoje dve titule? Preponosna sam! Da li je oduvek bilo tako? Uh, kamo sreće...

Jesam li rekla da sam samohrana majka? Ne volim taj termin, jer kao šta, samostalno se hranim? Samostalno se hranim još od svoje treće godine, a da me „gospodin“ napustio, napustio me. Kada me pitaju za bračni status, volim da kažem, srećno napuštena žena, čisto da vidim kako će da odreaguju. Naravno, ovo sada pričam, a nekada sam se stidela što me onaj tamo napustio i to dok je Marko imao samo 2 godine, a još sam nosila Jovana u stomaku.

Za svoje detinjstvo mogu da kažem da je bilo kao i svako drugo. Moji roditelji su bili uvek uporni da završavam školu. Bilo je samo bitno da imam dobre ocene, sve ostalo sam mogla da radim šta sam htela. Imala sam drugarice i izlazile smo u provod, smeškale smo se momcima, sa nekim sam i provela jako lepo vreme i naučila šta je ljubav. Otišla sam na fakultet i tada sam upoznala „gospodina“. Dok sam završavala studije, već je prošlo 3 godine kako se on i ja zabavljamo. Već se polako približavao kraj studija, ja sam bila pri kraju, a „gospodin“ kasnio dve godine. Nije mi smetalo jer mi se činilo da se nije pronašao, ali me voleo kao niko do tada. Ja sam dobila prvi poziv za posao i tada sam mislila da je moj život nešto o čemu sam uvek sanjala.

Nedugo zatim, tačnije godinu dana otkako sam se zaposlila, odlučili smo da zasnujemo porodicu. On je hteo da promeni profesiju i da postane umetnik, tj. da se bavi muzikom i napusti fakultet, a ja sam se dokazala na poslu i imali su razumevanja za moju, tj. našu, odluku. Od tog momenta sam mislila da život može da nam ide samo na gore, a nisam ni mislila kako će se sve odigrati...

Već prilikom prve trudnoće smo imali svađe, a najčešće zbog novca. Iako je moj poslodavac bio fer, bila sam poslednja na platnom spisku. Ovaj se bavio muzikom, ali da donese neki dinar u kuću. Malo smo zategli svoje kaiševe, ali se dešavalo da ostanemo bez novca po par dana. Nismo imali obraza da tražimo od svojih roditelja. A onda je došao Marko na svet. Najslađa beba na svetu je bila moja sreća, ali i početak raspada sveta u kojem sam živela. Svi roditeljski problemi su krenuli, a mi smo pokušavali da ih prevaziđemo. Tačnije, ja sam pokušavala da prevaziđem. „Gospodin“ je nekako smatrao da je to moja obaveza, dok on mora da „radi“. Često je ostajao do kasno u studiju i snimao ko zna šta, a sada već znam da je snimao radnicu u studiju koja je bila mlađa i zgodnija od mene. Ja sam htela da moj mali Marko bude dete bez problema, te sam se u potpunosti posvetila svom detetu. Ipak, malo je reći da je naporno biti samsa detetom po ceo dan i da nisam očekivala toliko neprospavanih noći.

Godinu dana kasnije mi je zazvonio telefon. Zvao me je direktor firme koji me je obavestio da firma propada i da će morati da stavi kompaniju u stečaj. Pitao me je da li je ok da ja dam otkaz da ne bi imali problema sa

otpuštanjem porodilje, a videla sam mu u glasu da mu se srce cepa. Kako sam i dalje bila mlada i puna energije, bila sam spremna da mu kažem da je sve u redu jer je sada vreme da se odužim. Ali tada je moja situacija postala još teža. Imala sam još dva meseca platu, a posle toga da se snalazimo. Dok je on bio uz svoju „muziku“ ja sam počela da tražim posao putem intereneta, nešto što bih mogla od kuće da radim. Nije bilo puno ponuda, a ono što se i nudilo mi je više delovalo kao prevara. Uz Marka je bilo još teže naći posao, ali se nisam predavala. Već tada smo „gospodin“ i ja počeli da imamo niz ozbiljnih svađa. Ja sam se polako raspadala, a on je provodio svega par sati kod kuće i to da jede i spava. Uvek se izvlačio da je radio do kasno. Na pitanje kada će doneti neki dinar u kuću, dobila sam uvek jedan te isti odgovor: Umetnost se ne može požurivati i ako to ne shvatam da sam glupa.

Nisam uspevala da nađem posao putem interneta. Sve što se nudilo je da pokrenem svoj biznis, ali to je meni delovalo daleko od stvarnosti. Pored svih muka treba da pravim svoju firmu... Počela sam da zovem prijatelje i da ih pitam da li imaju bilo kakav posao kako bih mogla da

zaradim neki novac. Od svojih najbližih prijatelja sam dobila nešto što nisam mogla ni da zamislim. Umesto razumevanja, dobila sam kritike što sam se udala za kretena. Sada sam već ulazila u određenu fazu depresije, gde sam čvrsto razmišljala šta da radim sa svojim životom. Sreća u nesreći je bila što smo živeli u garsonjeri koju su moji roditelji kupili još davnih godina, te nismo morali da razmišljamo o mestu gde ćemo živeti.

Situacija sa „gospodinom“ je bila kao rolerkoster. Jedno večer je došao sa 100 evra i rekao da je imao prvu svirku i da kreće novi početak. Nije to bilo mnogo novca, ali je bio pozitivan signal. To večer kao da sam mu sve oprostila što mi je radio i hteli smo da proslavimo njegov uspeh. Ta proslava je donela moje drugo čedo, Jovana, 9 meseci kasnije.

Koliko god da sam se trudila da održim vezu, „gospodin“ je sve više i više odlazio od mene. Svađali smo se skoro svaki dan, a uvek sam ja bila kriva što nisam pazila i što će drugo dete da ga uspori u njegovoj karijeri. Donosio je po nešto novca u kuću svake nedelje, a ja sam bila zadužena

da to rasporedim kako znam i umem do sledeće nedelje. Bilo je naporno i prilično izazovno. Sve do momenta kada je rekao da samo trošim pare i kako on ne zna šta da radi jer nikad nije dovoljno novca, a realno je trebalo hraniti sada već 4 osobe. Kada mi je rekao da sam domaćica i to neuspešna, tad mi je prekipelo. Dreknula sam na njega, a on mi je lupio šamar. Rekao mi je da sam propalitet od majke i žene, da mu je svega dosta. To večer se pokupio i rekao da odlazi i da mu više ništa nije bitno. Samo je istrčao. Ja sam plakala celo večer, ali sam mislila da će posle nekoliko sati doći pa makar i dalje ljut na mene. Čekala sam ga... i čekala... vrata se nisu otvarala. Već je bilo oko 4 sata ujutru kada više nisam mogla da izdržim i zaspala sam. Probudila sam se ujutru, kada je Marko plakao tražeći da jede. Bila sam sama...

I ostala sam sama. Sama, prepuštena malom detetu i detetu na putu. Bez novca... Danima sam razmišljala šta da radim, da se predam i javim roditeljima da me „gospodin“ napustio. Posle par dana sam okrenula majku i sve joj ispričala. Moj otac je poludeo. Krenuo je da vrišti na mene kako sam neodgovorna i kako sam zaslužila šta sam i dobila kada sam slepa. Majka je imala razumevanja,

ali i strah od oca koji nije hteo da prihvati situaciju u koju sam se našla. Na kraju mi je rekao da popravim sama što sam i napravila, da će to biti najbolje naučena lekcija.

Bila sam u depresiji kao nikada do tada. Majka mi je s vremena na vreme doturila neki dinar i donosila hranu za nas kad dođe u posetu, a bilo je trenutaka kada nije smela često da dolazi da ne bi otac nešto posumnjao. Ja nisam imala predstavu šta da radim u svom životu jer je Jovan već trebalo da dođe na svet. Jovan je jako skromno došao na svet. Iz bolnice sam izašla praktično sama, ali mi je majka narednih nekoliko dana dolazila da pomogne. Narednih nekoliko meseci smo živeli u blagom siromaštvu. Hranili smo se samo kada bi mi majka doturila neki dinar, A Jovan je imao Markovu odeću. Par rođaka je došlo da vidi Jovana, pa su mu doturili nešto novca uz rečenicu da mu dam kada bude napunio 18 godina, a ja sam već u svojoj glavi računala koliko mogu hrane da kupim za taj novac.

Danima sam provodila vreme sa mojim momcima u malom stanu i oni su mi bili jedini izvor sreće. Ne mogu da kažem da nisam razmišljala o poslu i zarađivanju, već

da sam toliko bila umorna od svog života da nisam ni mogla da pogledam sebe u narednih nedelju dana, a ne na nekom poslu. Pritom nisam mogla da ostavim decu kod roditelja jer je majka već tada bila u godinama, a otac je operisan od dece. Često mi je padala misao da će jednog dana neko pokucati i tražiti da moju decu odvedu od mene, jer me samo još to nije snašlo. S vremena na vreme, kada izađem napolje da ih izvedem započnem razgovor sa nekom osobom. Kada me pitaju čime se bavim, stidela sam se da kažem da sam domaćica jer bi to kod nas značilo da postoji otac koji nije ni postojao. Od priča nikada nije nastao hleb, tako da sam i prestala u jednom trenutku da komuniciram sa ljudima.

Na prvi Jovanov rođendan mi se desila poslednja najgora stvar u mom životu. Samo se pojavila moja majka da mu čestita, a ja sam bukvalno imala samo kafu da je poslužim. Kupila mu je jednu igračku i rekla mi je „Marija, znam da nije mnogo...” Tu mi se srce pocepalo na 1000 delova. I tada sam donela odluku. Ili ću da živim ili možemo svi zajedno pod voz. Nešto mora da se promeni!

Iako sam donela odluku, ništa se drugo nije promenilo. Imala sam dvoje male dece i prazan džep. Jednog dana sam ih izvela napolje u neko, nama neuobičajeno vreme. Sećam se da je bilo oko 7 ujutru jer se Jovan ranije probudio, a ja sam htela da iskoristim malo hladnije vreme da ih izvedem dok ne krene vrućina. Sedeli smo na jednoj klupi u parku kada nam je prišao jedan pas. Sav razdragan je hteo da se igra sa nama. Odjednom se čuo vlasnik koji je viknuo: Simo, stani! Stani Simo, mali su!!! Pitao me je da li nam je smetao i izvinjavao se jer voli da se igra sa malom decom. Samo sam mu rekla da je sve ok i kao i uvek pravila se da gledam svoja posla. Pokušavao je da započne razgovor sa mnom, prvo o lepom vremenu pa posle se interesovao za imena i godine mojih dečkića. U redu, bio je prijatan, ali ja nisam bila raspoložena za ćaskanje. Pozdravila sam se sa njim, a on je rekao da je on tu svako jutro da prošeta psa pre posla, pa ako hoću da izvedem decu da se Marko malo igra sa Simom. Posle par dana smo opet izašli u slično vreme, kad se opet pojavio Sima sa vlasnikom. Marko se nije uplašio Sime pa sam im dozvolila da se poigraju. Marko ga je mazio i srce mi je bilo baš puno i samo što se nisam rasplakala. Simin vlasnik mi je ponovo prišao, nasmejao se i rekao: „Jesam

li Vam rekao da su najbolji drugari?". Opet je s vremena na vreme komentarisao vreme. U jednom trenutku sam izvadila novčanik da pogledam koliko mi je ostalo para i šta mogu da kupim u prodavnici kada se budem vraćala kući. Imala sam ne više od 200 dinara i moj osmeh se odmah pretvorio u tužnu facu. Čovek me pogledao i rekao: „Molim Vas sačekajte sekund sada ću doći!“. Došao je posle dva minuta sa dve kafe, dao mi je jednu i rekao: „Ne znam šta Vam se desilo, ali ne postoji ništa što jedna kafa ne može da popravi“ i seo je pored mene.

Ja sam držala kafu koju sam očajnički htela da popijem, ali mi ego nije dozvolio da prihvatim te sam pokušala da odbijem ponudu. „To je samo jedna kafa, ne pokušavam da Vam se nabacujem. Svako zaslužuje jednu kafu ujutru“.

Nakon toga smo pričali nekih 30 minuta i ne znam ni sama zašto sam se tom čoveku otvorila kao da mi je brat rođeni. Saznala sam da se zove Nikola, da ima ženu i dvoje dece i da je vlasnik male firme već godinama. Ja sam mu bukvalno sve ispričala što mi se desilo u životu, na šta je samo odgovorio: „Dobro Marija, da te pitam. Šta

je to što tebe čini srećnom?“. Kao iz topa sam rekla, pa moja deca! „U čemu je onda problem? Jel imaš decu? Imaš“. Ali kako da budem srećna kada nemam da ih nahranim kako treba? „Pa to nije problem. Problem je ako imaš para, a trošiš na gluposti. A ako imaš da na nekoga trošiš onda imaš razloga i da zarađuješ“. Nikako mi nije bilo logično to što mi je rekao. Dao mi je vizit kartu i rekao da dođem jedan dan kod njega na posao da popričamo više o ovome što je upravo rekao. Odmah sam rekla da nemam kome da ostavim decu, na šta je odgovorio: „Jel te deca čine srećnom? Dovedi ih. Nemoj nikada da se odvajáš od svoje sreće“.

Posle nekoliko dana sam skupila hrabrost i uputila sam se na adresu sa vizit karte. Kada sam ušla u kancelariju videla sam Nikolu sa još nekoliko ljudi. Nikola me pogledao i nasmešio i rekao: „Dragi ljudi, dođite da upoznate današnjeg heroja. Marija, jel tako?“. Svi su bili prijatni, a jedna od njegovih koleginica je u stvari bila njegova supruga. Ona se najviše obradovala deci i ponudila se da mi pomogne sa decom dok razgovaram sa Nikolom. Nikola, njegova supruga i ja smo ušli u njegovu kancelariju. „Dobro Marija, da te pitam nešto? Da li si

popila svoju prvu kafu?“ Nasmejao se. Onda je zamolio kolege da naprave kafu i pitao me: „Da li znaš čime se mi bavimo?“ Nisam imala ni trunku ideje, sve mi je delovao kao neki kancelarijski posao, a ni kancelarija se nije isticala nečim posebnim. Rekla sam mu da ne znam, a on meni na to kaže: „Niko ne zna osim nas. Mi ovde gradimo svoju sreću! Nije bitno šta radimo, sve dok je naša sreća zadovoljena. Da li misliš da sam ja srećan čovek?“.

Odlučila sam da mu odgovorim iskreno i rekla sam da mislim da je srećan jer ima posao i svoju kompaniju i sigurno da ima para. „To da li imam ili nemam para moraš meni da prepustiš da ja procenim. Isto tako tebi prepuštam da proceniš da li imaš ili nemaš para. Ja mojim kolegama nisam komentarisao da li imaš ili nemaš para, već da sam upoznao jednu ženu koja mi deluje jako tužno i nesrećno. Kao što sam ti i rekao, mi ovde gradimo svoju sreću, pa da te pitam, da li ti hoćeš da gradiš svoju?“.

Naravno da hoću, ali kako kada nemam ni posao, ni novca ni vremena?

„Deca su naše blago, jel tako?“, pitao me je. „Ako su naše blago, što o njima razmišljamo kao da su teret? Svako dete zaslužuje siguran i topao dom, a ti si arhitekta!“ povikao je. „A ako si arhitekta, gde su ti planovi? Gde ti je želja da izgradiš taj dom što je pre moguće?!“ Nisam imala odgovor na ova pitanja. Postidela sam se u trenutku. „Šta si se umusila?! Ti si majka dvoje dece, tu nema prostora da se stidiš!!! Pitam te još jednom DA LI HOĆEŠ DA GRADIŠ SVOJU SREĆU ILI NEĆEŠ?!!!“. Ustala sam sa stolice i viknula HOĆU!!! Nasmejao se i sačekao me da polako sednem. „E kad to vidim, kako da ne pomognem!“ reče Nikola. „Od sada ćemo da poradimo na tebi. Svaki dan naredne dve nedelje ćeš dolaziti ovde i moja supruga Milena i ja ćemo ti pomoći da sama sebe digneš na noge. Idi sada kući i razmisli do sutra o sledećem: Šta sve hoćeš da obezbediš svojoj deci? Ne budi škrta! To su tvoja deca! Nemoj da misliš 5 minuta o tome. Ceo dan! Gledaj ih dok spavaju, razmišljaj i stavi na papir šta sve hoćeš da im pružiš. I dođi sutra da vidimo taj spisak.“. Iako mi je zvučalo suludo jer nisam imala ni jedan dinar u džepu, svidela mi se ideja te sam krenula da se pakujem. Otvorila sam vrata od kancelarije, okrenula sam se ka Nikoli i pitala ga: „Ako smem da pitam, a zašto

želite da mi pomognete?“. On me pogledao kao da me proučavao i zatim pitao: „Da li znaš čime se mi ovde bavimo?“ Da, vi ovde gradite svoju sreću. „Onda si dobila odgovor na svoje pitanje. Poljubi decu kada krenu na spavanje i razmišljaj o čemu smo pričali.“ Onda mu je zazvonio telefon i ja sam se samo brzo pozdravila, zahvalila na svemu i otišla kući.

Dolazak u kuću je bilo bolno iskustvo. Osećala sam se kao da se vraćam u sumorni deo svog života, a dešavanja od jutros kao da su bila san. Uzela sam papir i olovku i krenula da „pišem“. Nisam imala obraza bilo šta da napišem jer nemam ni posao ni pare. Šta da napišem? Da svakom obezbedim po jedan stan? Suludo... Polako se završavao dan, a moj papir je sadržao samo jednu stavku: hrana.

Onda sam ih popakovala u krevet i gledala ih dok spavaju. Osećala sam pritisak da nisam odradila svoj zadatak i da ću ponovo podbaciti. Skupila sam hrabrost i krenula da pišem. Novac za školu, letovanje, zimovanje, novac za fakultet. Spisak je samo rastao. Hoću da im kupim kuću, po jedna kola, hoću da imaju novac u

rezervi. Hoću da im platim privatni vrtić, hoću da im kupim tonu igračkaka. Hoću da ih vodim na izlete, da imam i ja kola da ih vozim svuda. Navela sam 54 stavke! Kako ću da platim, nemam pojma, ali se nadam da sam uspešno odradila zadatak.

Sutradan sam se pojavila u kancelariji. Pokazala sam Nikoli spisak i krenuo je da čita u sebi. „Da li je ovo konačan spisak?“. Verujem da jeste. „Da li misliš da kada sve ovo kupiš da ćeš biti mirna i srećna?“. I više nego srećna. „Onda je to tvoj spisak!“. Vratio mi spisak i rekao da ga čuvam kao malo vode na dlanu. „E sad da te pitam, kako ćeš sve ovo da platiš?“. Sad je već pitanje postalo besmisleno. Pa ne znam kako ću da platim... „Kako ne znaš?! Jel si radna žena? Jesi li radno sposobna?“. Jesam. „Pa kako onda ne znaš kako ćeš da platiš? Treba da radiš i da zaradiš ovaj novac.“ A kako da zaradim kada nemam ni posao? „Nisam te pitao da li imaš posao, nego kako ćeš da zaradiš. Posao ćeš ili da nađeš ili da stvoriš. Više bih voleo da vidim da stvoriš nego da radiš, jer si borac.“. „U čemu si stvarno dobra?“. Pa završila sam farmaceutski fakultet, a godinu dana sam radila u oblasti. „Ne slušaš šta te pitam. Nisam te pitao šta si završila niti gde si

radila. To je tvoja prošlost. Ja te pitam, u čemu si stvarno dobra? Šta umeš da radiš dobro?“ Pa... volim da mislim da sam dobra majka. „Odlično! Bravo! Onda budi majka!“. E sada sam bila zbunjena... Kako da budem majka i da zaradim od toga.

„Još jedno pitanje. Da li voliš svoju decu? Naravno da da, jel tako? A da li voliš svu decu ovoga sveta?“. Volim i svoju i tuđu decu. „Savršeno! Evo šta ćeš da uradiš. Napravi oglas gde nudiš uslugu čuvanja dece. Roditelji dovedu svoje dete u tvoj stan, ti im kuvaš, oblačiš ih i igraš se sa njima. Mi ćemo da ti odštampamo oglas i postavimo u kraju. Mogu da ti dovedu dete na dan ili svaki dan. Briga me kakva ti je kuća, ali mora da bude čista. Savršeno čista. Ribaj pod, ribaj pločice, ne interesuje me, stan MORA da bude ČIST!. Evo ti 2.000 dinara da možeš da kupiš nešto hrane za decu koja ti dođu. Idi sada kući, napravi oglas i sredi stan. Sutra da dođeš i da krenemo da delimo.“ Otišla sam kući i nisam mogla da poverujem... U toliko malo vremena imam šansu da zaradim neki novac. Otišla sam kući i krenula sam da čistim kao manijak. Svaki milimetar je morao da bude pod konac. Mislim da sam čistila stan 8 sati bez

prestanka. Po prvi put sam glasno pustila dečiju muziku i pevali smo dok sam ja sređivala. Oba momka nisu ni mogli da znaju šta se dešava, ali sam im videla osmeh na licu.

Sutradan sam došla sa oglasom, Nikola je pogledao i nasmejao se. „Pa dobro, poradićemo i na marketingu... Ljubice, molim te dođi! Ajde zapiši sledeće: Brižna majka dvoje dece je spremna da pričuva Vaše dete u toplom i sigurnom domu. Dođite da se igramo! I stavi neka srca ili tako nešto.“. Kada je Ljubica napravila oglas, Nikola je predložio da se svi zajedno prošetamo do kraja gde živimo i da lepimo oglase. „Ovo i nije baš lepo što radimo jer ružimo okolinu, s tim što će roditelji biti zahvalni jednog dana.“. Polepili smo sve oglase i onda mi je rekao da odem kući i da je potrebno strpljenje. Kada sam došla kući, nisam prestajalada proveravam telefon. Posle 2 sata sam rekla sebi „Bože Marija, kao da će te neko sada zvati, smiri se...“. Nije prošlo ni 15 minuta zazvonio je telefon. Sa druge strane se javila žena i rekla: „Dobar dan! Ovde Dragana, ja sam sada videla oglas da čuvate decu?“. Da da čuvam, izvolite!!! Povikala sam. „Jao, da li imate kojim slučajem vremena sada da Vam ostavim

Marka na 3 sata, nemam kome da ostavim, a baš je hitno. Platiću Vam duplo, molim Vas!“. Naravno, dovedite ga! Žena je došla i dovela svoje trogodišnje dete i objasnila da mora da ide do suda, a otac ne može da izađe sa posla i da kako je videla oglas dok se vraćala iz prodavnice i pomislila koja luda sreća. Još mi je dala pare unapred! I tako sam dobila svog prvog klijenta, trogodišnjeg Marka, koji je bio sve vreme jako miran i poslušan. Na kraju dana sam gledala u svoje prve zarađene pare satima. Gledala sam u njih i u spisak. Pomislila sam: „Možda sam luda što ću da kažem, ali sam jedan korak bliže cilju“.

Sutradan sam otrčala do Nikole i ispričala šta se desilo. I on je bio srećan. Posle toga je rekao da sednem i da ima nešto važno da mi kaže: „Slušaj Marija. Šta ćeš sada da uradiš sa tim parama koje si zaradila? Evo odmah da ti kažem: Uzmi 30% kao nagradu, ostatak iskoristi da kupiš još hrane za decu koja budu dolazila. Kupi i neke zdrave slatkiše. Jel umeš da kuvaš? Jel umeš da spremaš kolače?“ Umem, umem! povikala sam. „Odlično, kada te budu zvali i ako te pitaju da li imaš vremena, reci im naravno, evo upravo pravim neke zdrave slatkiše za decu.“.

Narednih par dana nije bilo poziva. Malo sam se spustila na zemlju. Mislila sam da će svi doći i gurati se da dođu kod mene. Onda je ponovo pozvonio telefon: „Zdravo Marija, Dragana je ovde. Znaš šta, Marko mi je rekao da mu je baš bilo lepo kod tebe, jel imaš vremena i danas da ga ostavim na par sati. Idem sa drugaricama da popijem kafu, pa bi bilo dobro da je na sigurnom.“ Ja sam joj, kao što je Nikola i predložio, rekla da mogu i da baš sada pravim neke zdrave slatkiše za decu, a u njenom glasu sam osetila sreću i rekla mi je da sam mnogo divna i da će dovesti Marka kroz sat vremena.

Prolazili su dani, a Dragana je s vremena na vreme dovodila svog Marka kod nas. Jednog dana se pojavila i Jelena koja je rekla da je dobila preporuku od Dragane i tada smo primili malu Milicu u naše malo društvo. Igrali smo se, smejali i ja sam posle toliko vremena zaboravila na probleme dok sam bila sa njima.

Posle nekog vremena me pozvao Nikola da vidi kako ide. Kada sam mu sve ispričala, on je dao svoj prepoznatljivi misteriozni komentar: „Odlično Marija, samo nastavi.

Zovi me kad dođeš do broja od petoro dece u jednom danu“. Prolazili su dani i polako se popunjavala kuća. Počeli su povremeno da se javljaju i drugi roditelji koji su videli oglas. Kroz kuću je za jedan mesec prošlo sigurno 20ak mališana, a ja sam već tada bila finansijski mirna na kratak period. Baš kada se desilo da me petoro roditelja pozvalo da ostave svoju decu u istom danu, upalila mi se sijalica da pozovem Nikolu. Pozvao me ponovo da dođem da porazgovaramo.

„Odlično Marija, šta ćeš sada? Gde ćeš toliku decu da smestiš?“. Pa ne znam, i sama sada uviđam da je mali stan. Ali to je jedino što imam... „E moja Marija, naravno da nije... Imam jednog prijatelja. Hoće da izda jedan lokal tu u blizini, spreman je da prihvati i manju cenu jer nije na prometnom mestu, a tebi to nije ni bitno, jel tako?“. I tako se desilo da sam uzela svoj prvi lokal. Nikola mi je naredio da iako je u pitanju lokal da MORAM da ga opremim da unutra izgleda kao dom. Nikola je čak pozvao svoje prijatelje koji su u jednom danu pola stvari iz mog stana preneli u lokal. Sve je izgledalo kao moj stan samo veće. Roditelji koji su dolazili da pogledaju lokal su bili u šoku koliko lepo izgleda.

Vreme je prolako prolazilo i deca su dolazila sve češće i polako sam finansijski stala na noge. Makar sam bila mirna da moja deca imaju šta da jedu i konačno sam imala hrabrosti da svakome kupim par novih majica i trenerkica. Dok sam davala pare kasirki u sebi sam izgovarala „Moja deca to zaslužuju! Ovo je trenutak kada gradim svoju sreću!“.

Jednog dana se pojavio jedan tata sa devojčicom i rekao: „Dobar dan, ja sam Miloš. Doselili smo se pre nedelju dana i tražimo vrtić za Zoranu, video sam Vaš i svidelo mi se kako ste uredili. Jel imate slobodno mesto za Zoranu?“

Uh, gospodine, ovo nije vrtić, ovde ja čuvam decu s vremena na vreme. „Stvarno? Aha! Pa dobro, vidim dosta dece, pa sam pomislio da je vrtić. Baš mi je žao, delovalo mi je baš super spolja. Znači mogao bih ponekad da ostavim Zoranu dok ne pronađemo vrtić“. Naravno! Uđite slobodno malo da se upoznamo i da se Zorana upozna sa drugarima, baš sam sada napravila zdrave kolače, a Vama bi prijala jedna kafa, zar ne?

Pričala sam sa tatom nekih 30ak minuta, objašnjavao mi je da su došli iz drugog kraja grada i da traže neki privatni vrtić sa mogućnošću subvencije. Tada sam prvi put čula za ovaj termin, a tata Miloš je bio vrlo ljubazan da mi objasni kako to funkcioniše. To je bilo dovoljno da ponovo pozovem Nikolu.

„Opa Marija, vrtić!“ reče Nikola. Ma jok, nego sam samo htela da Vas pitam šta Vi mislite o tome. „Pa šta ja znam o vrtićima?“ nasmejao se. „Šalim se, Marija, ajde sad ozbiljno, šta mi se ponovo femkaš. Jesi li sama izgradila svoj mali biznis? Sad je na red došlo da sama napraviš PRAVI biznis!!! Za početak, pronađi osobu koja bi ti pomogla u poslu koji sada vodiš. Dovoljno približnu sebi jer si ti jedina i neponovljiva. Ona neka ti pomogne da bude uz decu dok juriš odgovore na pitanja kako da pokreneš vrtić“. Pa kako da ostavim svu decu nekom nepoznatom, to su ipak sve moja deca, ja sam dala reč da neće biti nikakvih problema? „Pa kad budeš imala vrtić, imaćeš mnogo zaposlenih koji moraju da daju istu tu reč. Istu koju si ti dala. Ako može 10 vaspitačica, može i jedna“. Kako mislite 10 vaspitačica? Da imam 10

zaposlenih?! Pa vi niste normalni. Šta mislite, da ja budem kao šefica, a da imam 10 vaspitačica koje rade za mene? „Ne šefica, već poslodavac, alfa i omega bajke koje pričaš“. Ne razumem, koje bajke? „Zar još nisi shvatila Marija. Zar ti nije ovaj život koji sada živiš delovao kao bajka pre nego što smo se upoznali? Ti sada pričaš svoju bajku, samo što ćeš da ubaciš u priču i zaplet, a to je vrtić. Ti si autor ove bajke, potrudi se da bude najlepša!“. Tada mi je sve postalo jasno!

Istog dana sam krenula da razmišljam koga da zaposlim. Nije mi se dalo da pozivam nekog od prijatelja, ili ono što je ostalo od prijateljstva, te sam po istom šablonu od ranije, napravila oglas i dala se u lepljenje oglasa u okolini. Na moje iznenađenje, javilo se dosta ljudi na oglas, te sam tada skroz shvatila koliko je ljudi u finansijskom problemu u kojem sam i ja bila. Plašila sam se da odaberem najboljeg kandidata. Da li sam imala sreću ili ne, ali sam odabrala pravu osobu, baku Milunku. Što je najgore, žena je tek ušla u penziju, ali su je svi u kraju zvali baka Milunka. Ispričala mi je da ima šestoro unučadi koje je podizala, tako da joj iskustvo nije

manjkalo. Pravila je savršene pite od jabuka, da su deca često ulazila u lokal pitajući na vratima da li je ostalo još malo pite.

Dok je baka Milunka držala decu na okupu, ja sam krenula u istraživanje, šta to tačno znači imati vrtić. U jednom trenutku me zbolela glava od pravila i propisa. Najteže mi je pala informacija da ne može svako da vodi računa o deci, već samo oni koji imaju diplomu. U trenutku sam pomislila da batalim ideju i da ostanem tamo gde sam i bila. Nemoguće je da moram još jedan fakultet da završim da bih mogla da otvorim vrtić. Kao i uvek, Nikola mi je pao na pamet, ali sam znala da i ako ga pozovem da ću da dobijem pošteno ribanje. Na kraju sam ga i pozvala, jer verovali ili ne, to njegovo ribanje je počelo malo da mi se i sviđa.

„Dobro bre Marija, gde pronalaziš te gluposti u svojoj glavi! Ajde malo razmisli, ako imaš 50ak dece u vrtiću, koliko treba diploma da imaš da sva deca budu podmirena? Jedna ti nije dovoljna, zar ne? Zato sam ti rekao, zaposlićeš 10 ili koliko ti već bude trebalo, vaspitačica, a te žene su učile da bi radile taj posao. Tvoj

posao je sada da osnuješ firmu i da im daš šansu da rade.“. Sad kad bolje razmislim, Nikola je totalno u pravu. Firmu može da osnuje bilo ko, a zaposleni su ti koji moraju da imaju zvanično obrazovanje. Tada sam odlučila da napravim svoju prvu firmu.

Nakon nekoliko meseci sam dobila rešenje da mi je dozvoljeno da radim kao firma. Nikola mi je rekao da neće da mi pomaže oko firme jer sam već dovoljno velika, ali da ako imam neko pitanje, bolje da ga pozovem. Time je uspeo da me pokrene da razmišljam o svojoj jačini. Koliko god da sam bila nova u svetu preduzetništva, ono što sam uradila može da uradi samo jaka osoba. Polako je krenuo i upis dece u vrtić i krenuli su svi mogući i nemogući poslovni problemi. Da je bilo naporno na samom startu, bilo je, ali sam imala prejaku želju da mi uspe, te sam uvek pronalazila snage u najtežim trenucima i iznalazila rešenja.

Nekoliko meseci posle otvaranja me zvao Nikola zabrinut da mi se nešto loše nije desilo. „Ne zoveš Marija! Nema ni traga ni glasa od tebe?!“ Jao izvinite Nikola, toliko imam posla da ne znam gde ću pre. „Marija, najpre misli

o svojoj sreći, onda o svemu ostalom“ nasmejao se Nikola. „To što imaš posla je divno, ali ako nemaš sa kime da podeliš sreću, onda nema razloga da radiš.“. Posle razgovora sam sve papire ostavila na sto i rekla devojkama da idem da vidim svoju decu. Došla sam kod baka Milunke i rekla joj da vodim decu u parkić. Baka Milunka se nasmešila i rekla: „Bravo Marija i treba tako.“. Pokupila sam decu i otišla u najbliži park i samo sam sedela i gledala kako se igraju u pesku. Na kraju sam i sama skinula sandale i ušla u pesak. Vreme provedeno u pesku nije moglo da se zameni ni jednim jedinim dinarom.

Prošlo je nešto više od dve godine otkako sam otvorila vrtić. Već je bilo jasno kao dan da se moja mala imperija polako gradila. Te godine smo prvi put otišli na more u Grčku na mesec dana. Oduvek sam želela da odem negde na duže, a moji poslovi su konačno omogućili dovoljno novca da mogu sebi to i da priuštim. Stalno sam se vraćala na spisak sa početka ove avanture. Gledala sam u njega i polako precrtavala stavku po stavku. Koliko god da je bilo naporno voditi dva biznisa, uvek sam odvajala vreme da provedem sa svojom decom. Na kraju krajeva,

shvatila sam šta tačno znači Nikolina teza da gradim svoju sreću. Sa Nikolom sam se sve ređe čula, ali sam videla u njegovom glasu da misli da sve nadalje mogu i sama.

A onda me 3. septembra pozvala Milena i rekla mi da je Nikola umro. Neki redak karcinom. Saznali su pre 6 meseci, ali nisu nikom pričali. Nisam slagala da je prvi Jovanov rođendan bila poslednja najgora stvar. Vest o Nikolovoj smrti me rastavila na delove. Dva dana kasnije je usledila sahrana. Pojavila sam se, a svaki momenat je bio bolan. Nikola mi je bio kao otac. Nakon službe mi je prišla jedna žena. „Da li me se sećaš?“. Dragana, šta vi radite ovde? Kako da Vas se ne sećam. „Moj brat je bio veliki čovek zar ne? Hvala ti što si došla. Nikola mi je dao pismo i zamolio me da ti uručim. Jesu li deca dobro? Često me pita Marko kada ćemo ponovo ići kod teta Marije. Nemoj da brineš za Nikolu, koliko god da je bolno, znaj da je otišao srećan.“ nasmešila se i otišla.

Kada sam došla kući, držala sam pismo u ruci i plakala. Nisam imala snage da otvorim pismo. Previše je bilo bola u mom srcu. Na kraju sam skupila hrabrost i krenula da čitam:

„Draga Marija, svi znamo šta se desilo čim čitaš ovo pismo. Znaj da ni meni smrt nije bila u planu, ali niko nikada neće živeti večno, a moje je vreme očigledno došlo. Takođe, znam da si sigurno i upoznala moju sestru Draganu. Uvek sam joj govorio da može da postane svetska glumica, ali me nikada nije poslušala. Nekada je ljudima potrebno samo malo da ih neko pogura, a znam da je Dragana to tebi odlično uradila. Želim da znaš jednu stvar Marija. Ti si borac, ti si majka, ti si svoja i nikada nemoj to da zaboraviš. Uvek si to imala u sebi, samo život je takav da ljudi često zaborave šta su u stvari. Drago mi je da odlazim sa ovog sveta, a da znam da si krenula pravim putem. Znam da gradiš svoju sreću i da ćeš nastaviti i kad mene ne bude bilo. Jer na kraju, sve si sama i uradila. Želim ti da istraješ u svom planu i svaki trenutak подели sa svojom decom. Poljubi ih u moje ime i reci da je čika Nikola rekao da imaju najbolju mamu na svetu. Marija, ne bih više da dužim. Volim te beskrajno, a

još sam više ponosan na tvoj uspeh. Vidimo se jednom na drugoj strani, pa da mi ispričaš kakav ti je bio život na kraju. I da, hajde, majke ti, napiši knjigu o svom životu. Daćeš nekome krila i tako ćeš mi se odužiti. Ljubi te Nikola“. KRAJ.

Kontakt:

WEB LAB doo

Strahinja Krstić

Nehruova 82, 11 000 Beograd, Srbija

office@weblab.co.rs

+381641217794

Finansijska Nezavisnost – Brend kompanije WEB LAB doo

<https://www.finansijskanezavisnost.rs/>

<https://www.instagram.com/finansijska.nezavisnost/>

<https://www.linkedin.com/company/finansijska-nezavisnost/>